

הגיעה השעה בה נקרא משה לסיים את תפקידו. למעלה מ-40 שנה הוא הנהיג את עם-ישראל. היה להם אב, ומורה-דרך, ודאג לכל מחסורם. בכל פעולותיו היה זרקור לרבים. הנהגתו וכל אישיותו היו נטולות "אגו". בלי כל התלבטויות, מוכן היה לוותר על הזכות הגדולה ששמו יתנוסס בתורה הקדושה. (אנשי-ציבור עושים "שמיניות באוויר" כדי ששמן יעלה לכותרות, ויקלט בתודעת הציבור). משה פנה לבוא-עולם ותבע ממנו: "מחני נא מספרך", הוא מוותר על הכבוד הגדול. למה? אם אינך סולח ומוחל לישראל! ומי היו אלה שבעדם מוכן היה למחות את שמו? אלה מישראל שחטאו ופעלו נגדו אישית. ככה, ללא חשבונות אישיים, וללא משוא-פנים הוא פועל במסירות-נפש למען כל יהודי באשר הוא!

הנה, הגיעה העת להיכנס לארץ המובטחת. אבל עליו נגזר שלא ייכנס. הוא שהוביל את כל המהלכים הקשים והמורכבים כדי להגיע עם העם ליעד הנכסף - הוא ייאלץ, למגינת-לבו, להשאר בחוץ... מה הוא עושה ברגע גורלי זה? צועק, מתחנן, מבקש, מתרפס, כועס...? - פונה ומבקש, לא בעדו, אלא בעד עמו: "אלוהי הרוחות לכל בשר", מבקש אני עכשיו, שתמנה במקומי, מנהיג חדש "אשר יצא לפניכם, ואשר יבוא לפניכם". משהו כאן נראה שגוי כביכול.. הרי באופן טבעי ומקובל כדי "לצאת" צריך קודם כל "לבוא" - ואחר-כך לצאת.

מבארים חז"ל. הקדים יצא ללבוא, כדי להדגיש את מעלתו של המיועד להנהיג את העם. שיהיה אדם "שנפשו תצא עליהם", שיחוש לפני בואו, לפני שהוא מקבל את התפקיד, לפני שישב על הכיסא, רגש חזק של התקשרות עם קהלו, רגש מעל טעם ודעת אליהם, כך שתהא בו קודם כל ומעל לכל, אהבת ישראל. כך לא יעשה כמנהג אומות העולם, שהם מוציאים את חיילותיהם לקרב, ואילו הם עצמם באים בתוך בתיהם. המנהיג הנבחר חייב לשמש דוגמא, לצאת ולעמוד בראש הלוחמים - ואח"כ לשוב ולבוא לביתו".

מוסיף הרבי. "א-לו-הי הרוחות, לכל בשר". א-לו-הי כל הברואים, המתייחס לכל בשר, לכל נברא ונברא, פונה משה לבורא, אנא, תעמיד מנהיג שיתייחס לכל אחד ואחד בעמו, בלי איפה ואיפה, בלי "קרובים לצלחת ונכבדים", כנגד אלה הפשוטים, שואבי-המים, מנהיג שיהיה קשוב ומושיט יד לכל בשר, שישים את עצמו בצד - אבל את כל אחד ואחת מהם יציב בראש מעייניו - רק כך הוא יוכל להנהיגם באופן של "אשר יוציאים ואשר יביאם".

יהושע בין נון, משרת משה, אשר לא מש מאוהלו, לא זכה משום "קולות הבוחרים", הוא גם לא היה שייך לאף מפלגה שילטונית. וזאת גם לא היתה פרוטקציה של רבו, שדיבר עליו "בחלונות הגבוהים". - המינוי שקיבל הוא מינוי ישיר מבורא עולם!

שלל התפקידים המזומנים לנו, כל אחד בתחומו, אינם רק פרי הצלחותינו האישיות, כישורינו וקשרינו עם הדרגים האלה או האלה - אלא, הכל מלמעלה! הבורא נותן, או משעה, עפ"י תוכניתו האלוקית. מאתנו נדרש רק לעשות כמיטבנו, בכל סיטואציה בה אנו נתונים, בענוה ובקבלת-עול. כך יתאפשר לקדם פרויקטים חשובים, ללא גבהות-לב וללא התנשאות של "שופוני", "זה אני ועוצם ידי". כך נקדם פני-משיח ונזכה לעלות בשמחה לבית-המקדש בקרוב יחד.

הדלקת נרות: 7:20 צאת שבת: 8:35 שבת שלום ומבורך